

пушките на ранените въоръжи санитарния персонал и съ извадена сабля ги поведе срещу отстъпващите¹⁾. Въ същото време командирът на полка, полковникът Юрдановъ, като видя отстъплението, възседна коня и въ кариеръ отиде при знамето и тамъ — на гребена, успя да спре първата вълна на отстъпващите и да ги сгрупира около знамето. Тамъ се спрѣха и следните отстъпващи вълни. Само отдѣлни лица и групи се промък- ваха назадъ.

Командирът на 19-и полкъ, полковникът Василевъ, като видя отстъплението на 7-и полкъ, за да не би полкът му да се увлѣче така също въ отстъпление, реши да даде тласъкъ напредъ и затова заповѣда на полковата поддръжка — 1-а дружина — да разгъне полковото знаме и да настъпи; заповѣда на всички тръбачи да свирятъ атака, а самъ той, адютантът му и хората отъ щаба тичаха по линията и викаха, колкото могатъ: „Напредъ!“.

1-а дружина настъпи, имайки предъ себе си развѣто знамето. Нѣма съмнение, че знамето послужи за мѣрна точка на турците; знаменосецът ст. подофицеръ Ст. Николовъ, падна раненъ, знамето взе ключарът Михаилъ Николовъ, дошелъ случайно да предаде заповѣдъ; раненъ и той, знамето пое ефрейторътъ Енчо Николовъ, но и той падна, пронизанъ отъ три куршума. Тогава знамето пое и продължи да настъпва мл. подофицеръ Хр. Желевъ. По тоя начинъ само малко взводове отъ лѣвия флангъ на полка бѣха засегнати отъ отстъплението и скоро повърнати напредъ.

Артилерийските части останаха на мѣстата си, освенъ 6-а не с. с. батарея, която, както се каза, отстъпи до р. Йено дере. Оттамъ, следъ доклада на батареиния командиръ, че предишната позиция е годна само за преследване, а не и за отбрана, командирът на бригадата заповѣдалъ на батареята да заеме позиция на височината на дѣсния брѣгъ на рѣката. Батареиниятъ командиръ спрѣ отстъпващите обози, мина моста и зае казаната позиция, на която срещна и началника на артилерията въ III армия, полковникъ Тантиловъ. Последниятъ, следъ като се осведоми за разпорежданията съ батареята, одобри ги. Обаче, въ това време българската пехота настъпи, и батареята, следъ като се снабди съ снаряди, бѣ принудена отново да настъпи.

¹⁾ Подполковникъ И. Д. Янакиевъ — „Карагачъ—Чонгора“, стр. 32.